PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2007. gada 12. oktobrī *

Lieta T-474/04

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, Boholte [*Bocholt*] (Vācija), ko pārstāv M. Klusmans [*M. Klusmann*] un F. Vīmers [*F. Wiemer*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv A. Bukē [*A. Bouquet*], pārstāvis, kam palīdz A. Belke [*A. Böhlke*], advokāts,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2004. gada 1. oktobra Lēmumu (2004) D/204343, ar kuru ir noraidīts prasītājas lūgums svītrot jebkuras atsauces uz to no Komisijas 2003. gada 10. decembra Lēmuma 2005/349/EK par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un

* Tiesvedības valoda — vācu.

EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/E-2/37.857 — Organiskie peroksīdi) (OV 2005, L 110, 44. lpp.) galīgās publicētās redakcijas.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši J. Azizi [*J. Azizi*] un E. Kremona [*E. Cremona*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2006. gada 8. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Atbilstoši EKL 287. pantam: "Kopienas iestāžu locekļi, [..] ierēdņi un pārējie Kopienas darbinieki [..] nedrīkst izpaust informāciju, uz ko attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumus, jo īpaši informāciju par uzņēmumiem, to darījumu attiecībām un to ražošanas izmaksām."

2 Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17, Pirmā Regula par [EKL 81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.), 20. panta, kurš piemērojams šajā lietā un kura nosaukums ir "Dienesta noslēpums", 2. punktā ir precizēts, ka, "neierobežojot 19. un 21. panta noteikumus, Komisija, [..] to amatpersonas [tās ierēdņi] un citi darbinieki [pārējie darbinieki] neizpauž informāciju, ko ieguvuši, piemērojot šo regulu, un uz kuru attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu".

3 Regulas Nr. 17 21. pantā, kura nosaukums ir "Lēmumu publicēšana", ir noteikts:

"1. Lēmumus, ko tā pieņem, ievērojot 2., 3., 6., 7. un 8. pantu, Komisija publicē.

2. Publikācijā norāda pušu nosaukumus un lēmuma būtību; tajā ņem vērā uzņēmumu likumīgo interesi aizsargāt komercnoslēpumu."

4 Komisijas 1998. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 2842/98 par pušu uzklausīšanu dažu procedūru gaitā saskaņā ar [EKL 81.] un [82.] pantu (OV L 354, 18. lpp.) 13. panta 1. punktā, kurš ir piemērojams šajā lietā, ir noteikts:

"Informācija, tajā skaitā dokumenti, netiek izpausta vai darīta pieejama tai mērā, kādā tā satur jebkuras puses, tostarp pušu, kurām Komisija ir izteikusi iebildumus, pieteikumu un sūdzību iesniedzēju un citu trešo personu, komercnoslēpumu, vai citu konfidenciālu informāciju [..]. Komisija veic atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu

piekļūšanu lietas materiāliem, vienlaikus ievērojot vajadzību sargāt komercnoslēpumus [..] un citu konfidenciālu informāciju."

5 Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmuma 2001/462/EK par uzklausīšanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 21. lpp.) 9. pantā ir paredzēts:

"Ja ir nodomāts izpaust informāciju, kas var būt uzņēmuma komercnoslēpums, par šādu nodomu un tā iemesliem informē rakstiski. Nosaka termiņu, kurā attiecīgais uzņēmums var iesniegt rakstveidā jebkurus komentārus.

Ja attiecīgais uzņēmums iebilst par informācijas izpaušanu, taču ir atklāts [konstatēts], ka informācija nav aizsargāta [aizsargājama] un tādējādi to var izpaust, minēto atklājumu [konstatējumu] izklāsta pamatotā lēmumā, par ko paziņo attiecīgajam uzņēmumam. Lēmumā norāda termiņu, pēc kura informācija tiks izpausta. Minētais termiņš nav mazāks par vienu nedēļu no paziņošanas datuma.

Pirmo un otro daļu piemēro ar attiecīgajām izmaiņām informācijas izpaušanai, to publicējot *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*."

6 Atbilstoši 1. panta 1. punkta b) apakšpunktam Padomes 1974. gada 26. novembra Regulā (EEK) Nr. 2988/74 attiecībā uz noilguma termiņiem procesuālās darbībās un sankciju piemērošanā atbilstīgi Eiropas Ekonomikas kopienas transporta un

konkurences noteikumiem (OV L 319, 1. lpp.) Komisijas pilnvaras uzlikt soda naudu vai piemērot citas sankcijas par Eiropas Ekonomikas kopienas transporta vai konkurences noteikumu pārkāpšanu ir pakļautas piecu gadu noilguma termiņam, izņemot, ja pārkāpti noteikumi attiecībā uz uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību pieteikumiem vai paziņojumiem, attiecībā uz informācijas pieprasījumiem vai uz izmeklēšanas veikšanu.

Fakti, process un lietas dalībnieku prasījumi

7 2002. gadā Komisija uzsāka, pamatojoties uz Regulu Nr. 17, izmeklēšanu pret Eiropas organiskā peroksīda ražotājiem, tajā skaitā grupu *AKZO*, *Atofina SA*, kas ir *Atochem* tiesību pārņēmēja (turpmāk tekstā — "*Atochem*/*Atofina*"), un *Peroxid Chemie GmbH & Co. KG*, sabiedrību, kuru kontrolē *Laporte plc*, kas kļuvusi par *Degussa UK Holdings Ltd*, *Peróxidos Orgánicos SA*, *FMC Foret SA*, *AC Treuhand AG* un prasītāju, pamatojoties to, ka tās bijušas aizliegtās vienošanās, proti, vienas galvenās vienošanās un vairāku teritoriālo vienošanos, dalībnieces EKL 81. panta nozīmē attiecībā uz atsevišķiem organisko peroksīdu tirgiem.

8 2003. gada 27. martā Komisija uzsāka formālo procedūru un pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kuru tā pēc tam paziņoja cita starpā prasītājai. 2003. gada 13. jūnija apsvērumos prasītāja būtībā apstrīdēja tās līdzdalības galvenajā vienošanā apjomu un ilgumu un precizēja, ka no 1994. līdz 1996. gadam tai ir bijuši tikai sporādiski kontakti ar *Peroxid Chemie* un *Atochem*/*Atofina*. Tādējādi katrā ziņā iespējamais prasītājas pārkāpums ir jāizmeklē.

9 Ar 2003. gada 10. decembra vēstuli Komisija informēja prasītāju par tās lēmumu izbeigt procedūru tās lietā.

10 Turklāt ar Komisijas 2003. gada 10. decembra Lēmumu 2005/349/EK par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/E-2/37.857 — Organiskie peroksīdi) (OV 2005, L 110, 44. lpp.; turpmāk tekstā — "Lēmums par peroksīdiem") Komisija ir uzlikusi soda naudu *Atochem*/*Atofina*, *Peroxid Chemie*, *AC Treuhand*, *Peróxidos Orgánicos* un *Degussa UK* par EKL 81. panta pārkāpumu. Šis lēmums ir adresēts minētajām sabiedrībām, bet nav adresēts prasītājai.

11 Rezolutīvajā daļā Lēmums par peroksīdiem neietver atsauces uz prasītājas piedalīšanos konstatētajā pārkāpumā. Tomēr attiecībā uz prasītāju šajā lēmumā ir precizēts vispirms tā 78. apsvērumā:

"Pēc tam, kad attiecīgajiem uzņēmumiem bija iespējams iesniegt savus apsvērumus par iebildumiem, Komisija nolēma izbeigt procedūru attiecībā uz [prasītāju] un [*FMC Foret*]. Attiecībā uz [prasītāju] Komisija konstatē, ka tā nevar pierādīt šī uzņēmuma līdzdalību vienotajā un turpinātajā pārkāpumā pēc 1997. gada 31. janvāra, attiecīgā datuma, no kura nav spēkā noilgums [..]."

12 Turpinājumā, īpaši Lēmuma par peroksīdiem 156.–177. apsvērumā ir ietverts prasītājas līdzdalības galvenajā vienošanā starp grupu *AKZO*, *Atochem*/*Atofina* un *Peroxid Chemie*, kas turpinājās laikposmā no 1971. līdz 1999. gadam, sīks apraksts. Būtībā Komisija konstatē, ka prasītāja tieši un formāli nepiedalījās galvenajā vienošanā, bet ka tā tai tikai laikposmā no 1993. līdz 1996. gadam ar konkurenci deformējošu mērķi pievienojās sapulcēs un uzturēja sakarus ar *Atochem*/*Atofina* un *Peroxid Chemie*, kā arī savstarpēji apmainījās ar aizsargājamu komercinformāciju.

13 Visbeidzot, Lēmuma par peroksīdiem 319. apsvērumā ir pasludināts:

"[Prasītāja] bija paziņojuma par iebildumiem adresāte. Tomēr šis lēmums nav adresēts [prasītājai] (skat. 78. apsvērumu) tādēļ, ka [prasītājas] līdzdalību pēc 1997. gada 31. janvāra nevarēja pierādīt."

14 Ar 2004. gada 18. februāra vēstuli, kas paziņota 2004. gada 19. februārī, Komisija nodeva prasītājai Lēmuma par peroksīdiem kopiju, kā arī šī lēmuma kopsavilkumu. Šajā vēstulē Komisija informēja prasītāju, ka tā gatavojas publicēt Lēmuma par peroksīdiem, kā arī tā kopsavilkuma nekonfidenciālo redakciju, piemērojot Regulas Nr. 17 21. pantu, un aicināja norādīt uz iespējamiem fragmentiem, kuri, pēc tās uzskatiem, ietver komercnoslēpumus vai citu konfidenciālu informāciju.

15 Ar 2004. gada 4. marta vēstuli prasītāja lūdza Komisijai svītrot no Lēmuma par peroksīdiem publicēšanai paredzētās redakcijas visas atsauces uz prasītāju un tās it kā pretlikumīgo rīcību, tostarp tās, kas minētas 15., 81., 106. apsvērumā (4. tabula) un 120.–123., 156.–177., 184., 185., 188., 189., 202. un 270. apsvērumā tādēļ, ka prasītāja nav minētā lēmuma adresāts un pret to uzsāktā procedūra ir izbeigta (Lēmuma par peroksīdiem 78. apsvērums). Noteikti Lēmuma par peroksīdiem fragmenti, kas attiecas uz prasītājas līdzdalību konstatētajā pārkāpumā, īpaši 169. un 176. apsvērumā, ko prasītāja ir apstrīdējusi administratīvā procedūrā, nav pareizi. Katrā ziņā komercnoslēpumi, kas ietverti 45. apsvērumā (prasītājas tirgus daļa), 106. apsvērumā (4. tabula), 168. un 175. apsvērumā (*S.* vārds), kā arī 173.–177. apsvērumā un 510. apsvērumā [prasītājas detalizēts izvērtējums sarunās par iegūšanu ar trešām personām], bija jāizsvītro.

16 Ar 2004. gada 6. aprīļa vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka tā ir aizklājusi visas atsauces uz to Lēmuma par peroksīdiem pagaidu redakcijā, kuru paredzēts publicēt, pievienojot attiecīgo nekonfidenciālo redakciju. Tomēr Komisija neizteica savu viedokli par prasītājas pieteikumu par konfidencialitāti attiecībā uz Lēmuma par peroksīdiem galīgo redakciju, kuru paredzēts publicēt.

17 2004. gada 13. aprīļa vēstulē prasītāja lūdza, lai tās vārds tiktu svītrots arī no Lēmuma par peroksīdiem 15. apsvēruma un 4. tabulas, un, ja tiek izdarīti šādi grozījumi, piekrita minētā lēmuma publicēšanai.

18 Ar 2004. gada 22. jūnija vēstuli Komisija nosūtīja prasītājai pagaidu nekonfidenciālo Lēmuma par peroksīdiem redakciju, kas neietver nevienu atsauci uz prasītāju un ko tā bija paredzējusi publicēt Komisijas interneta mājas lapā tuvākajā laikā.

19 Ar 2004. gada 28. jūnija vēstuli Komisija informēja prasītāju par savu nodomu noraidīt pieteikumu par konfidencialitāti attiecībā uz tās minēšanu Lēmuma par peroksīdiem galīgajā redakcijā, ko paredzēts publicēt. Šajā lēmumā Komisija secināja, ka prasītāja ir pieļāvusi EKL 81. panta pārkāpumu, tomēr noilguma dēļ tai nav iespējams uzlikt soda naudu. Tomēr Komisija piekrita aizklāt galīgajā nekonfidenciālajā Lēmuma par peroksīdiem redakcijā prasītājas vadītāja *S.* vārdu, kā arī atsauces uz detalizēto prasītājas izvērtējumu sarunu par iegūšanu ar trešām personām ietvaros, un aizstāt precīzas norādes uz prasītājas tirgus daļu ar tirgus daļu amplitūdu. Visbeidzot, Komisija informēja prasītāju par iespēju vērsties pie uzklausīšanas amatpersonas atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. pantam gadījumā, ja tai būtu nodoms uzturēt savu pieteikumu par konfidencialitāti.

20 2004. gada 12. jūlija vēstulē prasītāja lūdza uzklausīšanas amatpersonai svītrot no Lēmuma par peroksīdiem galīgās redakcijas, kuru paredzēts publicēt, visas atsauces uz prasītāju saskaņā ar pagaidu redakciju, kas publicēta Komisijas interneta mājas lapā. Šajā vēstulē prasītāja atkārto argumentus, ko tā ir izvirzījusi savā 2004. gada 4. marta vēstulē un precizē, ka ir jāsvītro fragmenti, kuros ir kļūdaini apgalvota tās līdzdalība konstatētajā pārkāpumā, proti, 15., 45., 61., 66., 71., 78., 81., 106. apsvērums (4. tabula), 108., 120.–123., 156.–177., 184., 185., 188., 189., 202., 270., 271., 319., 328., 366., 399., 423. un 510. apsvērums, kā arī satura rādītāja 1.3.1. punkts. Savu prasību prasītāja pamato, apgalvojot, ka šīs norādes var sniegt pierādījumus trešām personām, lai prasītu kompensācijas no prasītājas, un kaitēt tās reputācijai tirgū. Turklāt Komisijai pēc izmeklēšanas procedūras attiecībā uz prasītāju izbeigšanas nav vairāk tiesību ne to vainot EKL 81. panta pārkāpumā, ne arī pieņemt šajā sakarā lēmumu, izsakot tai iebildumus. It īpaši tas, ka Lēmums par peroksīdiem nav adresēts prasītājai, tai nepieļaujamā veidā liedz iespēju celt tiešu prasību par šī lēmuma atcelšanu. Visbeidzot, Komisijas pārmetums nav saderīgs ar noteikumu par noilgumu mērķi, kā arī ar tiesiskās drošības principu un nevainīguma prezumpciju.

21 2004. gada 13. septembra vēstulē uzklausīšanas amatpersona pieņēma pirmo lēmumu atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. punkta trešajai daļai. Šajā lēmumā viņš atteicās svītrot no Lēmuma par peroksīdiem galīgās redakcijas, kuru paredzēts publicēt, atsauces uz prasītāju, izņemot *S.* vārdu, norādes, kas attiecas uz detalizētu prasītājas novērtējumu un norādi uz prasītājas tirgus daļām, kura ir jāaizvieto ar tirgus daļu amplitūdu, ar pamatojumu, ka tie nav komercnoslēpumi, un komercnoslēpumu jēdziens paredz to, ka attiecīgās informācijas izpaušana būtiski ietekmē attiecīgās personas intereses. Pirmkārt, attiecībā uz kompensāciju prasību celšanas risku saskaņā ar valsts tiesībām — uzklausīšanas amatpersona secināja, ka šis risks pats par sevi nerada būtisku un netaisnīgu prasītājas interešu pārkāpumu, kas pamatotu apstrīdēto norāžu aizsardzību. Kompensācijas prasības valstu tiesās, ja tās ir pamatotas, ir pieņemamas Kopienu un valsts konkurences tiesību pārkāpuma sekas. Uzklausīšanas amatpersona precizēja, ka prasītāja nebija Lēmuma par peroksīdiem adresāte un ka tātad šis lēmums juridiski nav saistošs valsts tiesām, jo tajā nav konstatēts, ka prasītāja būtu pārkāpusi EKL 81. pantu. Otrkārt, uzklausīšanas amatpersona norāda,

ka iespējamā negatīvā ietekme uz prasītājas reputāciju ir Lēmuma par peroksīdiem publikācijas atbilstošas sekas, ja prasītāja ir bijusi konstatēto vienošanos dalībniece. Visbeidzot, uzklausīšanas amatpersona apstiprināja, ka, pat pieņemot, ka konstatējumi Lēmumā par peroksīdiem nav apstiprināti ar faktiem — jautājums, kuru uzklausīšanas amatpersona nebija tiesīga pārbaudīt —, no tā nerodas būtisks un ilgstošs kaitējums prasītājai, kas apstiprinātu to, ka apstrīdētajai informācijai piemīt komercnoslēpuma raksturs.

22 Šajā pašā vēstulē uzklausīšanas amatpersona turklāt apgalvo atsevišķā sadaļā ar nosaukumu "Tiesību uz aizstāvību ievērošana", ka tādēļ, lai aizsargātu prasītājas tiesības uz aizstāvību, norādes uz to, ka, iespējams, tā bijusi reģionālas vienošanās Spānijā dalībniece, kas minēta Lēmuma par peroksīdiem 176., 262. un 328. apsvērumā, ir jānoslēpj, jo, ņemot vērā to, ka šie pierādījumi nav minēti paziņojumā par iebildumiem, prasītāja nevarēja izteikt apsvērumus šajā sakarā.

23 2004. gada 27. septembra vēstulē prasītāja norādīja uz savu nodomu celt prasību Pirmās instances tiesā atcelt lēmumu noraidīt tās pieteikumu par konfidencialitāti, kas ietverts uzklausīšanas amatpersonas 2004. gada 13. septembra vēstulē, un lūdza atlikt Lēmuma par peroksīdiem galīgās redakcijas publikāciju, kas ietver atsauces uz to, līdz tiesvedības pabeigšanai.

24 2004. gada 1. oktobra vēstulē, kas ietver Lēmumu (2004) D/204343 (turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums"), uzklausīšanas amatpersona atkārtoja 2004. gada 13. septembra vēstulē izklāstīto pamatojumu. Uzklausīšanas amatpersona turklāt norādīja, ka Komisija atliks Lēmuma par peroksīdiem publikāciju tādā redakcijā, kas

aprakstīta Apstrīdētajā lēmumā, līdz tam, kad prasītājai bija iespējams iesniegt Pirmās instances tiesā pieteikumu par pagaidu noregulējumu atbilstoši EKL 242. pantam.

25 2004. gada 15. oktobra vēstulē prasītāja paziņoja uzklausīšanas amatpersonai, ka, ņemot pastāvīgajā judikatūrā noteiktās stingrās šī pieteikuma pamatotības prasības, tā neiesniegs pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

26 2004. gada 18. oktobra vēstulē uzklausīšanas amatpersona atbildēja, ka, ņemot vērā prasītājas atteikšanos uzsākt pagaidu noregulējuma procedūru Pirmās instances tiesā, nav vairāk šķēršļu, lai publicētu Lēmuma par peroksīdiem galīgo redakciju.

27 Turpinājumā Komisija tās konkurences ģenerāldirekcijas (ĢD) interneta mājas lapā publicēja Lēmuma par peroksīdiem nekonfidenciālo redakciju, kura ietver atsauces uz prasītāju un citas tās apstrīdētās norādes.

28 Prasītāja cēla šo prasību ar Pirmās instances tiesas kancelejā 2004. gada 10. decembrī iesniegto prasības pieteikumu.

29 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (trešā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu. Pirmās instances tiesa 2006. gada 8. jūnija sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

30 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Apstrīdēto lēmumu daļā, ar kuru ir noraidīts tās lūgums svītrot visas atsauces uz to Lēmuma par peroksīdiem publicētajā galīgajā redakcijā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

A — *Par pieteikuma atcelt tiesību aktu pieņemamību*

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

32 Komisija apstrīd prasītājas interesi celt prasību un līdz ar to šīs prasības pieņemamību.

33 Tā uzskata, ka tādēļ, ka prasītāja atteicās iesniegt Pirmās instances tiesā pieteikumu par pagaidu noregulējumu, un tādēļ, ka Lēmums par peroksīdiem šajā laikā tika publicēts, ietverot apstrīdētās norādes, prasītājai nav vairāk intereses celt prasību atcelt šo lēmumu. Pati prasītāja ir atzinusi šo intereses celt prasību neesamību tās 2004. gada 27. septembra vēstulē, norādot, ka publicēšana padara tās prasību par nevajadzīgu.

34 Komisija uzskata, ka prasītāja nav norādījusi, kādā veidā apstrīdētie un publicētie pierādījumi ir komercnoslēpums. Katrā ziņā iespējamā apstrīdētā lēmuma atcelšana nenovērš to, ka trešās personas ir iepazinušās ar minētajām norādēm un iespēja, ka līdzīga situācija varētu rasties nākotnē, ir neliela. Tādējādi šķiet apšaubāmi, ka minētā atcelšana varētu radīt juridiskas sekas (Pirmās instances tiesas 1995. gada 14. septembra spriedums apvienotajās lietās T-480/93 un T-483/93 *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2305. lpp., 59. un 60. punkts).

35 Pēc Komisijas uzskata, prasība ir pamatota ar kļūdainu pieņēmumu, ka apstrīdētajām norādēm ir saistošs raksturs. Tomēr konstatējumi, kas attiecas uz pārkāpumiem, kas saistīti ar prasītāju un kas ir norādīti vienīgi Lēmuma par peroksīdiem motīvu daļā, bet nav formāli izteikti tā rezolutīvajā daļā, nav saistoši (Tiesas 1975. gada 16. decembra spriedums apvienotajās lietās no 40/73 līdz 48/73, 50/73, no 54/73 līdz 56/73, 111/73, 113/73 un 114/73 *Suiker Unie* u.c./Komisija, *Recueil*, 1663. lpp., 315. punkts; Pirmās instances tiesas 1994. gada 28. aprīļa spriedums lietā T-38/92 *AWS Benelux*/Komisija, *Recueil*, II-211. lpp., 34. punkts; 1995. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-145/89 *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, II-987. lpp., 35., 55. punkts un turpmākie punkti, un 1999. gada 11. marta spriedums lietā T-156/94 *Aristrain*/Komisija, *Recueil*, II-645. lpp., publicēts fragmentāri, 699. punkts). Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka tās interese celt prasību izriet no tā, ka iespējamā Apstrīdētā lēmuma atcelšana varētu būt pamats prasībai par Komisijas atbildību, ja valsts tiesvedībā prasītājai tiks piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību, Komisija uzskata, ka tā ir tikai varbūtība un atgādina, ka prasītāja nav lēmuma, ar kuru valsts tiesām saistošā veidā konstatēts EKL 81. panta pārkāpums, adresāte.

36 Prasītāja apgalvo būtībā, ka tās prasība atcelt Apstrīdēto lēmumu ir pieņemama.

2. *Pirmās instances tiesas vērtējums*

37 Vispirms ir jāatgādina, ka šī prasība ir vērsta pret Apstrīdēto lēmumu, kas ir pieņemts, pamatojoties uz Lēmuma 2001/462 9. panta trešo daļu un ar kuru Komisija daļēji ir noraidījusi prasītājas izteikto pieteikumu par konfidencialitāti, jo šis pieteikums attiecas uz atsevišķiem Lēmuma par peroksīdiem nekonfidenciālās redakcijas fragmentiem, ko paredzēts publicēt. Tātad šīs prasības priekšmets nav paša Lēmuma par peroksīdiem likumības apšaubīšana. Turklāt lietas dalībnieki nav apstrīdējuši, ka ir beidzies termiņš, kurā varēja celt prasību pret Lēmumu par peroksīdiem, kura kopija prasītājai ir nodota 2004. gada 19. februārī, un ka tātad šim lēmumam ir prejudiciāla fakta spēks attiecībā uz prasītāju, ciktāl tas vispār var prasītājai radīt galīgas saistošas juridiskas sekas.

38 Pat ja prasītājai bija iespējams celt prasību par Lēmumu par peroksīdiem termiņā, ko tā nav izdarījusi, no tā neizriet, ka tai nav intereses celt prasību atcelt Apstrīdēto lēmumu. Šajā sakarā jāatgādina, ka šāda interese pastāv, ja apstrīdētā tiesību akta atcelšana pati par sevi var radīt juridiskas sekas (skat. šī sprieduma 34. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, 59. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie*/Komisija, *Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts), kā arī ja prasība var — ar tās rezultātu — dot labumu lietas dalībniekam, kas to ir cēlis, (skat. pēc analoģijas Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 21. punkts), un ja tas pamato faktisku un pastāvošu interesi atcelt minēto tiesību aktu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 17. oktobra spriedums lietā T-28/02 *First Data* u.c./Komisija, Krājums, II-4119. lpp., 42. punkts).

39 Šajā sakarā vispirms ir jākonstatē, ka tas, vai Apstrīdētā lēmuma atcelšana var sniegt labumu prasītājai un tātad pamatot tās interesi celt prasību, ir atkarīgs no viena no jautājumiem par lietas būtību pārbaudes, proti, jautājuma par "komercnoslēpuma" jēdzienu Lēmuma 2001/462 9. punkta pirmās daļas nozīmē, skatītu kopā ar Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktu. Ja pieņem, ka prasītājas izteiktais pieteikums par konfidencialitāti vismaz daļēji attiecas uz minētajās tiesību normās norādītajiem komercnoslēpumiem (jautājums, kurš jāanalizē, aplūkojot šīs prasības pamatotību), Apstrīdētais lēmums, ar kuru noraidīts šis pieteikums, ir prettiesisks, jo tajā ir kļūdaini piemērots šis jēdziens. Tādējādi Apstrīdētā lēmuma atcelšana var dot priekšrocības prasītājai, jo Komisijai atbilstoši EKL 233. pantam ir jāizdara nepieciešamie secinājumi attiecībā uz Lēmuma par peroksīdiem publikāciju, kuru izdarot, piemērojot Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktu, ir jāņem vērā prasītājas likumīgā interese aizsargāt komercnoslēpumu.

40 Otrkārt, pretēji Komisijas apgalvojumam, tikai tas, ka apstrīdēto norāžu publicēšana ir jau notikusi un ka atsevišķas trešās personas jau ir varējušas ar tām iepazīties, neatņem prasītājai interesi celt prasību atcelt Apstrīdēto lēmumu. Tieši pretēji, šīs informācijas turpināta izpaušana neizbeidz prasītājas interešu un it īpaši reputācijas aizskārumu, kas veido faktisku un pastāvošu interesi šī sprieduma 38. punktā minētās judikatūras nozīmē. Jāpiebilst, ka jebkura cita interpretācija, kas prasības pieņemamību padara atkarīgu no tā, vai Komisija ir vai nav izpaudusi apstrīdētās norādes — un tātad radījusi notikušu faktu — ļauj tai izvairīties no tiesas kontroles, izdarot šādu izpaušanu, pat tad, ja tā ir prettiesiska.

41 Vispārinot, vērtējumu, kas izdarīts šī sprieduma 39. un 40. punktā, apstiprina judikatūra, saskaņā ar kuru pašai lēmuma atcelšanai var būt juridiskas sekas, it īpaši liekot Komisijai veikt pasākumus, kas ietver Pirmās instances tiesas sprieduma izpildi, saskaņā ar EKL 233. pantu un novērst šādas prakses atkārtošanos Komisijā (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1994. gada 9. novembra spriedumu lietā T-46/92 *Scottish Football*/Komsija, *Recueil*, II-1039. lpp., 14. punkts un tajā minētā

judikatūra). Šajā lietā Apstrīdētais lēmums tieši noved pie pastāvīgas Lēmuma par peroksīdiem nekonfidenciālās redakcijas reproducēšanas ĢD "Konkurence" interneta mājas lapā, neizsvītrojot fragmentus, kas attiecas uz prasītāju. Tādējādi iespējamā Apstrīdētā lēmuma atcelšana — vismaz daļēja — liktu Komisijai atbilstoši EKL 233. pantam izbeigt atsevišķu apstrīdēto fragmentu publicēšanu.

42 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisijas norādītais nepieņemamības pamats ir jānoraida, nepārbaudot pārējos lietas dalībnieku šajā sakarā iesniegtos argumentus.

B — *Par lietas būtību*

1. *Ievada apsvērumi*

43 Savas prasības atbalstam prasītāja izvirza trīs pamatus, kas izriet, pirmkārt, no Regulas Nr. 17 21. panta pārkāpuma, otrkārt, no Komisijas pilnvaru pieņemt un publicēt lēmumu, ar kuru ir konstatēts tai [prasītājai] inkriminējams pārkāpumus, neesamības saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. un 15. pantu un, treškārt, no tās tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību pārkāpuma.

2. *Par pamatu, kas izriet no Regulas Nr. 17 21. panta pārkāpuma*

a) Lietas dalībnieku argumenti

44 Prasītāja uzskata, ka tikai tas, ka tā nav Lēmuma par peroksīdiem adresāte, aizliedz Komisijai publicēt konstatējumus, kas uz to attiecas.

45 Prasītāja uzskata, ka Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktā paredzētā publikācija attiecas tikai uz ieinteresētajām personām. Jēdziens "[ieinteresētās] puses" šīs tiesību normas nozīmē attiecas tikai uz lēmuma, ar kuru ir uzlikta soda nauda, adresātiem un neattiecas uz iesaistītajiem uzņēmumiem, kas nav šī lēmuma adresāti. Šāda lēmuma, kas ietver uzņēmumiem, kuri nav adresāti, nelabvēlīgus konstatējumus, publikācija ir sankcija pret šiem uzņēmumiem negatīvo seku dēļ, ko šāda publikācija rada tās reputācijai, un pieaugušu risku, ka, pamatojoties uz pierādījumiem, kas izriet no minētā lēmuma, trešās personas pret tiem cels prasības par atlīdzību valsts tiesās. Prasītāja uzskata, ka atšķirībā no lēmuma adresātiem šādi uzņēmumi nevar turklāt apstrīdēt tiesā šo konstatējumu pamatotību, lai novērstu negatīvās sekas un minētos riskus, kas ir nepieļaujams viņu tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību ierobežojums.

46 Tiesas sēdē prasītāja būtībā norādīja, atsaucoties uz argumentāciju, ko tā ir izteikusi otrajā prasības pamatā, un Pirmās instances tiesas 2006. gada 30. maija spriedumu lietā T-198/03 *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (Krājums, II-1429. lpp.), ka Komisijas pilnvaras publicēt lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktam ierobežo, pirmkārt, dienesta noslēpuma aizsardzība EKL 287. panta nozīmē, kas attiecas arī uz tādu faktu izpaušanu, kas minēti Eiropas Parlamenta un Padomes

2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 4. pantā, kā arī, otrkārt, nevainīguma prezumpcijas princips, kas paredzēts 2000. gada 7. decembrī Nicā pasludinātās Eiropas Savienības pamattiesību hartas (OV C 364, 1. lpp.) 48. pantā, un saskaņā ar kuru Komisijas publicēšanas pilnvaru apjoms ir jānovērtē. Nevainīguma prezumpcijas princips aizliedz Komisijai izpaust pierādījumus, kurus attiecīgajam uzņēmumam nav bijis iespējams apstrīdēt tiesā.

47 Līdz ar to Lēmuma par peroksīdiem publicēšana, ietverot konstatējumus, kas attiecas uz iespējami prettiesisko prasītājas rīcību, ir Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkta pārkāpums.

48 Komisija uzskata, ka tas, ka Lēmums par peroksīdiem nav adresēts prasītājai kā adresātam, neietekmē tās tiesības publicēt minēto lēmumu redakcijā, kas ietver atsauces uz to. Tas tā ir it īpaši tāpēc, ka prasītāja piedalījās administratīvajā procedūrā līdz tās izbeigšanai attiecībā uz to.

49 Komisija uzskata, ka tās publicēšanas pilnvaras, kas paredzētas Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktā, ierobežo vienīgi tās pienākums ņemt vērā uzņēmumu likumīgo interesi aizsargāt to komercnoslēpumus. Turpretim šīs tiesību normas teikuma pirmā daļa ietver atsauci tikai uz minimālajām prasībām, kurām jāatbilst publikācijai, proti, jānorāda ieinteresētas puses un lēmuma būtība.

50 Judikatūra apstiprina šo interpretāciju, atzīstot, ka publikācijas, kas pārsniedz šīs minimālās prasības, ir pieļaujamas. Tā, lēmuma, ar kuru ir uzlikta soda nauda pilna teksta publikācija ir likumīga pat tad, ja lēmumi, kas pieņemti, piemērojot Regulas

Nr. 17 15. pantu nepieder pie šīs regulas 21. panta 1. punktā minētajiem (Tiesas 1970. gada 15. jūlija spriedums lietā 41/69 *Chemiefarma*/Komisija, *Recueil*, 661. lpp., 101.–103. punkts, un 1972. gada 14. jūlija spriedums lietā 54/69 *Francolor*/Komisija, *Recueil*, 851. lpp., 30. un 31. punkts). Tādējādi Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir pamatoti konstatējusi, pamatojoties uz šo judikatūru, ka tā varēja arī publicēt šos lēmumus vai to daļas, attiecībā uz kurām atvasinātās tiesības neparedz publicēšanas pienākumu, ar nosacījumu, ka šādi netiek izpausti komercnoslēpumi.

51 Komisija turklāt uzskata, ka pat, pieņemot, ka izteikums "[ieinteresētās] puses", kas minēts Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkta teikuma pirmajā daļā, attiecas tikai uz lēmuma adresātiem, no plašākā "uzņēmuma" — un nevis "ieinteresētās puses" — jēdziena, kas lietots šī teikuma otrajā daļā, tomēr izriet, ka publicētajā lēmumā var minēt citas personas, kas nav ieinteresētās puses.

52 Komisija arī apgalvo, ka nesaistošās norādes uz prasītāju, kas minētas Lēmumā par peroksīdiem, kuras nav formāli izteiktas minētā lēmuma rezolutīvajā daļā, saskaņā ar judikatūru (Tiesas 2000. gada 14. decembra spriedums lietā C-344/98 *Masterfoods* un *HB*, *Recueil*, I-11369. lpp., 52. punkts) nav Komisijas lēmuma priekšmets, kurš valsts tiesām ir jāņem vērā, izskatot iespējamo atlīdzības prasību (Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. marta spriedums apvienotajās lietās T-125/97 un T-127/97 *Coca-Cola*/Komisija, *Recueil*, II-1733. lpp., 86. punkts). Šajā lietā Komisijas apsvērumi, kas minēti Lēmuma par peroksīdiem motīvu daļā, tātad var būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets tikai tad, ja tie ir nepieciešamais atbalsts rezolutīvajai daļai kā nelabvēlīga akta pamatojums (Pirmās instances tiesas 1992. gada 17. septembra spriedums lietā T-138/89 *NBV* un *NVB*/Komisija, *Recueil*, II-2181. lpp., 31. punkts; 1996. gada 8. oktobra spriedums apvienotajās lietās no T-24/93 līdz T-26/93 un T-28/93 *Compagnie maritime belge transports* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1201. lpp., 150. punkts, un 1999. gada 7. oktobra spriedums lietā T-228/97 *Irish Sugar*/Komisija, *Recueil*, II-2969. lpp., 178. punkts). Turpretim norādes, kas attiecas uz pārkāpumiem, kas minēti motīvu daļā, bet nav šāds atbalsts, nav nelabvēlīgas ne ieinteresētajām pusēm, ne trešām personām. No iepriekš minētā izriet, ka Komisija Apstrīdētajā

lēmumā ir pareizi konstatējusi, ka Lēmums par peroksīdiem nav tāds lēmums, ar kuru valsts tiesām saistošā veidā būtu konstatēts prasītājas izdarīts EKL 81. panta pārkāpums.

53 Lēmums par peroksīdiem neietver nekādus saistošus konstatējumus attiecībā uz prasītāju, kas varētu ietekmēt valsts tiesas autonomo vērtējumu, bet tikai tās uzvedības aprakstu, kas atvieglo minētā lēmuma adresātu izdarītā pārkāpuma izcelsmes un konteksta izpratni. Tādējādi nav tiesa, ka pret prasītāju valsts tiesās, iespējams, varētu vērst atlīdzības prasības bez iespējām aizstāvēties. It īpaši — pretēji prasītājas apgalvotajam — publicēto Lēmumu par peroksīdiem nevar izmantot kā izšķirošo pierādījumu, kas pret to izvirzīts, un tas arī nozīmīgi neatvieglo trešām personām pierādījumu iesniegšanu šādā prāvā.

54 Turklāt Komisija uzskata, ka 30. pants Padomes 2002. gada 16. decembra Regulā (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.) — norma, kas aizstāj Regulas Nr. 17 21. pantu, ar kuru ir paplašināti publikācijas nosacījumi, lai turpmāk skaidri ietvertu lēmumus, ar kuriem ir uzliktas sankcijas un soda naudas, — apstiprina tās pieeju un nekādā ziņā nav pretrunā tās iepriekšējai publicēšanas praksei. Publikācija, pirmkārt, nodrošina pārvaldes pārskatāmību un, otrkārt, attiecībā it īpaši uz lēmumiem, ar kuriem ir uzliktas sankcijas, piešķir tiem atturošu raksturu, saskaņā ar vispārīgās prevencijas mērķi, ko Tiesa ir atzinusi šī sprieduma 50. punktā minētajā spriedumā lietā *Chemiefarma*/Komisija. Komisija uzskata, ka iespējamā sankcija prasītājai, kas izriet no apstrīdēto norāžu publicēšanas, nevar ne radīt šaubas par vispārīgās prevencijas mērķi, ne grozīt normas par noilgumu apjomu, paplašinot tās piemērošanas jomu tā, ka Komisijas publicēšanas pilnvaras būtu ierobežotas. Šajā sakarā Komisija uzsver, ka sakarā ar noilgumu sankciju piemērošanai Regulas Nr. 1/2003 25. pantā turpmāk ir skaidri minētas "pilnvaras, kas ar 23. un 24. pantu piešķirtas Komisijai", un tātad neattiecas uz lēmumu publicēšanu atbilstoši šīs regulas 30. pantam.

55 Visbeidzot, tiesas sēdē Komisija atsaucās uz risinājumu, kāds atrasts šī sprieduma 46. punktā minētajā spriedumā lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (89. punkts), saskaņā ar kuru tas, ka lēmumā par soda naudas uzlikšanu tika ietverti konstatētie fakti, kas tika uzskatīti par aizliegto vienošanos, nevarēja būt atkarīgs no nosacījuma, ka Komisijas kompetencē ietilpst pārkāpuma konstatēšana, kas uz to attiecas, vai arī ka tā ir faktiski konstatējusi šādu pārkāpumu un saskaņā ar kuru Komisijai lēmumā, kurā ir konstatēts pārkāpums un noteiktas sankcijas, ir tiesības aprakstīt faktisko un vēsturisko kontekstu, kādā notika inkriminētā rīcība. Komisija uzsvēra arī, ka saskaņā ar šo spriedumu, tā var arī publicēt šo aprakstu, ņemot vērā to, ka šo aprakstu var izmantot, lai ļautu ieinteresētajai sabiedrības daļai skaidri saprast šāda lēmuma iemeslus un Komisijai šajā sakarā ir jālemj par iespēju ietvert līdzīgus faktus.

56 Tādējādi pamats, kas izriet no Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkta pārkāpuma, ir jānoraida.

b) Pirmās instances tiesas vērtējums

Ievada apsvērumi

57 Ar pirmo pamatu prasītāja būtībā apstrīd Komisijas publicēšanas pilnvaru apjomu atbilstoši Regulas Nr. 17 21. panta 2. punktam, lēmumu, kurš pieņemts, pamatojoties uz Regulu Nr. 17, un nav tai adresēts un kurā Komisija motīvu daļā un nevis rezolutīvajā daļā konstatēja pārkāpumu, ko pieļāvusi prasītāja. Šī pamata pamatojumam prasītāja būtībā apgalvo, pirmkārt, ka tā nav "[ieinteresētā] puse" Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkta teikuma pirmās daļas nozīmē, kas varētu būt šādas publikācijas

objekts, un, otrkārt, ka ar Lēmumu par peroksīdiem tai ir nodarīts kaitējums, ciktāl tajā ir izpausti fakti, kas ietilpst dienesta noslēpumā EKL 287. panta nozīmē.

58 Pirmās instances tiesa uzskata par lietderīgu sākt ar pirmā pamata otrās daļas attiecībā uz Komisijas publicēšanas pilnvaru apjomu saistībā ar EKL 287. pantu, pamatotības pārbaudi.

Par Komisijas publicēšanas pilnvaru apjomu atbilstoši Regulas Nr. 17 21. pantam

59 Vispirms jāatgādina Regulas Nr. 17 21. panta saturs, kas regulē Komisijas publikācijas pilnvaru apjomu.

60 Pirmkārt, Regulas Nr. 17 21. panta 1. punktā ir uzskaitīti lēmumu veidi, ko Komisija ir tiesīga publicēt, kuru sarakstam saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāpievieno lēmumi, ar kuriem atbilstoši minētās regulas 15. pantam ir uzliktas soda naudas (šajā sakarā skat. šī sprieduma 50. punktā minētos spriedumus lietā *Chemiefarma*/Komisija, 101.–104. punkts, un lietā *Francolor*/Komisija, 30. un 31. punkts). Otrkārt, minētās regulas 21. panta 2. punktā teikuma pirmajā daļā ir paredzēts, ka "publikācijā norāda pušu nosaukumus un lēmuma būtību". Turklāt atbilstoši minētās regulas 21. panta 2. punkta teikuma otrajai daļai Komisijai ir jāņem "vērā uzņēmumu likumīgā interese aizsargāt komercnoslēpumu".

61 Vispārinot, vispirms ir jānorāda, ka, pat tad, ja līgumos vai citā vispārpiemērojamā Kopienu tiesību aktā nav skaidri paredzēta akta publicēšana, no ar līgumiem izveidotās sistēmas, it īpaši LES 1. panta, EKL 254. un 255. panta, kā arī no atklātības principa un Kopienas iestāžu rīcības pārskatāmības prasības, kam tie ir veltīti, izriet, ka, ja nav tiesību normu, kas skaidri liek vai aizliedz publicēt, principā iestādei ir tiesības darīt zināmus atklātībai tās pieņemtos aktus. Tomēr no šī principa pastāv izņēmumi, ciktāl Kopienu tiesības, tostarp ar to tiesību normu palīdzību, kas nodrošina dienesta noslēpuma ievērošanu, aizliedz izpaust šos aktus vai noteiktu informāciju, ko tie satur. Tātad Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkts neparedz Komisijas brīvības ierobežošanu brīvprātīgi publicēt sava lēmuma redakciju, kas ir pilnīgāka nekā nepieciešamais minimums, un tajā ietvert arī informāciju, kuras publicēšana nav prasīta, ja tās izpaušana ir saderīga ar dienesta noslēpuma aizsardzību (šī sprieduma 46. punktā minētais spriedums lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 69. un 79. punkts).

62 Turklāt ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 17 21. panta 2. punkta teikuma otrā daļa ir — tāpat kā minētās regulas 20. pants — tikai dienesta noslēpuma, kas pasludināts EKL 287. pantā — precizējums atvasinātajās Kopienu tiesībās un ka Lēmuma 2001/462 9. pantā paredzētās procedūras mērķis ir vienīgi īstenot procesuālās prasības, ko Tiesa ir šajā sakarā atzinusi šī sprieduma 38. punktā minētajā spriedumā lietā *AKZO Chemie*/Komisija (it īpaši 29. un 30. punkts; skat. šajā sakarā šī sprieduma 46. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 28. punkts). Tādējādi šī procedūra ir piemērojama, ja Komisija ir paredzējusi procedūras konkurences tiesību jomā ietvaros izpaust informāciju, kas varētu aizskart dienesta noslēpuma aizsardzību EKL 287. panta (pirmā un otrā daļa) nozīmē, un tas attiecas uz jebkuru izpaušanas formu, tajā skaitā lēmuma publicēšanu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (trešā daļa) vai internetā.

63 Turpinājumā Pirmās instances tiesa konstatē, ka ne EKL 287. pantā, ne Regulā Nr. 17 nav skaidri norādīts, kāda informācija, izņemot komercnoslēpumus, ietilpst dienesta

noslēpumā. Tomēr no EKL 287. panta atvērtā formulējuma (tajā ir aizliegts izpaust informāciju, "uz ko attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumus, it īpaši informāciju par uzņēmumiem, to darījumu attiecībām un ražošanas izmaksām"), no Regulas Nr. 2842/98 13. panta 1. punkta un no judikatūras izriet, ka jēdziens "informācija, uz ko attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu", aptver arī konfidenciālu informāciju, kas nav komercnoslēpums (Tiesas 1985. gada 7. novembra spriedums lietā 145/83 *Adams*/Komisija, *Recueil*, 3539. lpp., 34. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-353/94 *Postbank*/Komisija, *Recueil*, II-921. lpp., 86. punkts).

64 No šīs jēdziena "informācija, uz ko attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu", plašās izpratnes izriet, ka Regulas Nr. 17 21. pants un Lēmuma 2001/462 9. pants ir jāinterpretē tā, ka tie — tāpat kā Regulas Nr. 2842/98 13. panta 1. punkts — attiecas gan uz komercnoslēpumiem, gan uz cita veida konfidenciālu informāciju. Turklāt jānorāda, ka informācijas, kuru aizsargā dienesta noslēpums saskaņā ar EKL 287. pantu, konfidenciālais raksturs var izrietēt arī no citām Kopienu primāro vai atvasināto tiesību normām, kā, piemēram, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta (minēts šī sprieduma 46. pantā) vai arī EKL 286. panta un Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) (šajā sakarā skat. arī šī sprieduma 46. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 34. un 35. punkts).

65 Vispārīgi runājot, attiecībā uz komercnoslēpumiem vai citu informāciju, kas ietilpst dienesta noslēpumā, vispirms ir nepieciešams, lai dienesta noslēpumus vai konfidenciālu informāciju zinātu tikai ierobežots personu skaits. Turklāt tai jābūt informācijai, kuras izpaušana var izraisīt būtisku kaitējumu personai, kas to iesniegusi, vai trešai personai (šī sprieduma 63. punktā minētais spriedums lietā *Postbank*/Komisija, 87. punkts, un skat. arī Komisijas 2005. gada 22. decembra Paziņojumu 2005/C 325/07 par noteikumiem attiecībā uz piekļuvi Komisijas lietas materiāliem, ievērojot [EKL] 81. un 82. pantu, EEZ līguma 53., 54. un 57. pantu un Padomes

Regulu (EK) Nr. 139/2004, (OV C 325, 7. lpp.), 3.2.1. un 3.2.2. punkts). Visbeidzot, ir nepieciešams, lai intereses, ko var skart informācijas izpaušana, būtu objektīvi aizsargājamas. Šajā sakarā informācijas konfidencialitātes rakstura izvērtēšanai ir jālīdzsvaro individuālās likumiskās intereses, kas nepieļauj šo izpaušanu, un vispārējās intereses par to, lai Kopienu iestāžu darbība būtu, cik iespējams, atklāta (šī sprieduma 46. punktā minētais spriedums lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 71. punkts).

66 No tā izriet, pirmkārt, ka, ja uzklausīšanas amatpersona pieņem lēmumu atbilstoši Lēmuma 2001/462 9. panta trešajai daļai, tai ir ne tikai jāpārbauda, vai saskaņā ar Regulu Nr. 17 pieņemtā lēmuma redakcija, kas paredzēta publikācijai, ietver komercnoslēpumu vai citu konfidenciālu informāciju, kas aizsargājama līdzīgi, bet arī jāpārliecinās, vai šī redakcija neietver citu informāciju, kas nevar tikt publiski izpausta vai nu tādēļ, ka Kopienu tiesību noteikumi to aizsargā īpaši, vai arī tādēļ, ka tā attiecas uz informāciju, kas pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā (šī sprieduma 46. punktā minētais spriedums lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 34. punkts). Otrkārt, pārbaudot likumību, Pirmās instances tiesai jāpārliecinās, ka uzklausīšanas amatpersona ievēro tai noteikto pilnvaru robežas, un tādējādi tai ir jāpārbauda, vai tā ir pareizi piemērojusi dienesta noslēpuma aizsardzību šajā gadījumā. Turpretim Pirmās instances tiesa nevar pārmest uzklausīšanas amatpersonai, ka tā nav izlabojusi iespējamās Komisijas pieļautās nelikumības, pieņemot publicēto lēmumu, jo šādu nelikumību pārbaude neietilpst tās kompetencē. Tādējādi Pirmās instances tiesa nevarēja no jauna apšaubīt ne publicēšanai paredzētā lēmuma formālo likumību, ne pamatotību, pat tad, ja tas ietver nopietnas kļūdas.

67 Ņemot vērā šī sprieduma 59.–66. punktā izklāstītos principus, ir jāizvērtē jautājums, vai un kādā mērā prasītājas apstrīdētās norādes aizsargā dienesta noslēpums EKL 287. panta nozīmē.

Par apstrīdēto norāžu kā dienesta noslēpuma aizsardzību

— Vispārīgi apsvērumi

68 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāpārbauda, vai apstrīdētās norādes ir informācija, kura saskaņā ar EKL 287. pantu ietilpst dienesta noslēpumā, atbilstoši tam, kā šis jēdziens ir interpretēts šī sprieduma 63. un 65. punktā, un it īpaši ir jāpārbauda, vai to publicēšana var radīt nopietnu kaitējumu prasītājai.

— Par dienesta noslēpuma aizsardzības aspektiem, kurus ņēmusi vērā uzklausīšanas amatpersona

69 Pirmās instances tiesa vispirms atgādina, ka pēc tam, kad prasītāja ir apstrīdējusi atsevišķu Lēmuma par peroksīdiem daļu publikāciju un iesniegusi pieteikumu par konfidencialitāti attiecībā uz šīm norādēm, uzklausīšanas amatpersona Apstrīdētajā lēmumā vienīgi izvērtēja jautājumu par to, vai prasītājas apstrīdētās norādes ietver komercnoslēpumu, kura izpaušana varētu kaitēt tās likumīgajām interesēm.

70 Turpinājumā ir jāatzīmē, ka, pat ja uzklausīšanas amatpersona tādējādi formāli ierobežoja savas pārbaudes objektu, tomēr savā vērtējumā tā izteica viedokli par apstrīdēto norāžu kaitējumu radošo raksturu un tātad par to konfidencialitāti. Tātad uzklausīšanas amatpersona pārbaudīja, pirmkārt, vai apstrīdēto norāžu publicēšana

varēja sniegt trešām personām pierādījumus, kas tām ļautu celt atlīdzības prasības pret prasītāju valsts tiesās, un, otrkārt, vai šāda publikācija varēja būtiski kaitēt prasītājas reputācijai tirgū.

71 No iepriekš — piemēram, šī sprieduma 21. punktā, — minētā izriet, ka būtībā uzklausīšanas amatpersona arī novērtēja, atbildot uz prasītājas iesniegto pieteikumu par konfidencialitāti, uz jautājumu, vai apstrīdētās norādes ir cita konfidenciāla informācija, kas nav komercnoslēpums. Šajā sakarā uzklausīšanas amatpersona nonāca pie secinājuma, ka prasītājas interese svītrot apstrīdētās norādes no Lēmuma par peroksīdiem galīgās redakcijas, ko paredzēts publicēt, nebija pietiekama.

— Par apstrīdētā lēmuma pamatotību attiecībā uz dienesta noslēpuma aizsardzību

72 Pirmās instances tiesa atgādina, ka uzņēmuma, kuram Komisija ir uzlikusi soda naudu par konkurences tiesību pārkāpšanu, interese, lai detalizēta informācija par viņa nelikumīgo rīcību netiktu publiski izpausta, nav īpaši aizsargājama, ņemot vērā, pirmkārt, sabiedrības intereses iespējami labāk zināt jebkādas Komisijas rīcības iemeslus, uzņēmēju intereses zināt, par kādu rīcību var tikt piemērotas sankcijas, un to personu intereses, kuras skar pārkāpums, zināt detalizētu informāciju, lai vajadzības gadījumā izmantotu savas tiesības pret sodītajiem uzņēmumiem, un, otrkārt, iespēju, kas ir šādam uzņēmumam, pārsūdzēt šādu lēmumu tiesā (šī sprieduma 46. punktā minētais spriedums lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 78. punkts). Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis vērtējums *mutatis mutandis* attiecas uz lēmumiem, ar kuriem ir konstatēts tāda uzņēmuma pārkāpums, kuru saukt pie atbildības liedz noliegums atbilstoši Regulas Nr. 2988/74 1. pantam, šādu lēmumu Komisija ir tieši pilnvarota

pieņemt, pamatojoties uz kārtību, kas nodibināta ar Regulu Nr. 17, ciktāl tā pamato likumīgu interesi šajā sakarā (Pirmās instances tiesas 2005. gada 6. oktobra spriedums apvienotajās lietās T-22/02 un T-23/02 *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, Krājums, II-4065. lpp., 60.–63. punkts).

73 Tomēr ir jānorāda, ka judikatūras, kas minēta šī sprieduma 72. punktā, piemērošana ir iespējama, ja konstatētais pārkāpums ir norādīts vismaz lēmuma rezolutīvajā daļā un ja lēmums ir adresēts attiecīgajam uzņēmumam, lai tas to varētu apstrīdēt tiesā. Šajā sakarā ir jāatgādina, — kā pati Komisija to apgalvo — ka neatkarīgi no tā, kāds ir lēmuma pamatojums, tikai tā rezolutīvā daļa var radīt juridiskas sekas un rezultātā to var apstrīdēt. Turpretim paši lēmuma motīvu daļā izteiktie vērtējumi nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets. To likumību Kopienu tiesa var pārbaudīt tikai tad, ja tie kā nelabvēlīga akta pamatojums ir nepieciešamais pamats šī tiesību akta rezolutīvajai daļai (Tiesas 2004. gada 28. janvāra rīkojums lietā C-164/02 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-1177. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 19. marta spriedums lietā T-213/00 *CMA CGM* u.c./Komisija, *Recueil*, II-913. lpp., 186. punkts) un ja it īpaši šis pamatojums var mainīt attiecīgā akta rezolutīvajā daļā pieņemtā lēmuma būtību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. novembra spriedumu lietā T-251/00 *Lagardère* un *Canal+*/Komisija, *Recueil*, II-4825. lpp., 67. un 68. punkts).

74 Šajā lietā no iepriekš minētā izriet, ka, neatkarīgi no tā, vai Komisija Lēmuma par peroksīdiem motīvu daļā ir pamatoti vai nepamatoti konstatējusi prasītājai inkriminējamu pārkāpumu, tā kā šāds konstatējums nav izdarīts rezolutīvajā daļā, tai nebija iespēju vērsties pret šo lēmumu. Tādējādi prasītājas iesniegtā prasība atcelt Lēmumu par peroksīdiem, lai Pirmās instances tiesa pārbaudītu apstrīdētās norādes, katrā ziņā ir nepieņemama, pat pieņemot, ka tā iesniegta EKL 230. panta piektajā daļā paredzētajā termiņā (šajā sakarā skat. šī sprieduma 52. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Compagnie maritime belge transports* u.c./Komisija, 150. punkts).

75 Turklāt — kā to apgalvo prasītāja — Komisijas pilnvaru pieņemt un publicēt lēmumus apjoms, pamatojoties uz Regulu Nr. 17, un dienesta noslēpuma aizsardzības robežas ir jāinterpretē, ņemot vērā vispārīgos principus un pamattiesības, kas ir neatņemama Kopienu tiesību sistēmas daļa, un it īpaši nevainīguma prezumpcijas principu, kas ir vēlreiz apstiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. pantā, kurš attiecas uz procedūrām saistībā ar tādiem konkurences noteikumu pārkāpumiem, kas piemērojami uzņēmumiem un kuru rezultātā iespējama soda naudas vai kavējuma naudas uzlikšana (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-199/92 P *Hüls*/Komisija, *Recueil*, I-4287. lpp., 150. punkts; Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00 *JFE Engineering* u.c./Komisija, Krājums, II-2501. lpp., 178. punkts; šī sprieduma 72. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, 104. un 105. punkts).

76 Turklāt ir jānorāda, ka nevainīguma prezumpcija nozīmē, ka ikvienu apsūdzēto uzskata par nevainīgu, kamēr viņa vaina nav konstatēta saskaņā ar likumu. Šādi tā liedz lēmumā, ar kuru izbeidz procesu, jebkādi oficiāli konstatēt un pat jebkādi minēt personas, kas apsūdzēta noteiktā pārkāpumā, atbildību bez iespējām šai personai saņemt visas garantijas, ko parasti piešķir aizstāvības tiesību īstenošanai procesā, kurš risinās atbilstoši parastajai gaitai un kura rezultātā tiek pieņemts nolēmums par pretenziju pamatotību (šī sprieduma 72. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Sumitomo Chemical* un *Sumika Fine Chemicals*/Komisija, 106. punkts). Turklāt personas, kam inkriminēts pārkāpums, vainīgumu galīgi var konstatēt tikai, ja lēmums, ar kuru ir konstatēts pārkāpums, ir ieguvis prejudiciāla fakta spēku, kas paredz vai nu to, ka attiecīgā persona nav iesniegusi prasību atcelt minēto lēmumu EKL 230. panta piektajā daļā paredzētajā termiņā, vai pēc šādas prasības iesniegšanas strīdus tiesvedība ir slēgta galīgi, it īpaši ar tiesas nolēmumu, kas apstiprina minētā lēmuma likumību.

77 Tādējādi tos konstatējumus, kurus personai, kam [pārkāpumi] inkriminēti, nav bijis iespējams apstrīdēt Kopienu tiesā, nevar uzskatīt par likumīgi konstatētiem pat tad, ja tā apstrīd to pamatotību. Tas, ka šādi konstatējumi nav pakļauti pārbaudei tiesā un tātad, ja tie gadījumā ir nelikumīgi, Kopienu tiesa nevar tos labot, ir acīmredzami pretrunā nevainīguma prezumpcijas principam. Jebkura cita interpretācija noved pie

pilnvaru sadales principa un institucionālā līdzsvara starp administratīvo un tiesu varu pārkāpuma, jo apstrīdēšanas gadījumā tikai tiesas kompetencē ir galīgi izlemt, vai ir pietiekami pierādījumi, lai izdarītu secinājumus par uzņēmuma atbildību par izdarīto konkurences noteikumu pārkāpumu.

78 Pirmās instances tiesa turklāt uzskata, ka, ciktāl Komisijas konstatējumi attiecībā uz pārkāpumu, ko pieļāvis uzņēmums, var pārkāpt nevainīguma prezumpcijas principu, tie būtībā ir jāuzskata par konfidenciāliem attiecībā pret sabiedrību un tātad par tādiem, kas pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā. Šis princips izriet it īpaši no nepieciešamības respektēt attiecīgās personas reputāciju un cieņu, kamēr attiecībā uz to nav pieņemts galīgs notiesājošs nolēmums (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 2006. gada 15. marta spriedumu lietā T-15/02 *BASF*/Komisija, Krājums, II-497. lpp., 604. punkts). Šīs informācijas konfidenciālais raksturs ir apstiprināts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā, saskaņā ar kuru aizsargājama ir tā informācija, kuras izpaušana var kaitēt indivīda privātajai dzīvei un neaizskaramībai. Visbeidzot, šīs informācijas konfidenciālais raksturs nevar būt atkarīgs no tā, vai un kādā mērā tai ir izšķiroša nozīme strīdā valsts tiesā.

79 Šajā sakarā atbildētāja nevar atsaukties uz šī sprieduma 46. punktā minētā sprieduma lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija 89. punktu, jo izdarītais Pirmās instances tiesas vērtējums neattiecas uz situāciju, kas ir līdzīga šīs lietas pamatā esošajai, kurā prasītājai nav nekādas iespējas apstrīdēt apgalvojumu, kas uz to attiecas Lēmumā par peroksīdiem, pamatotību (šī sprieduma 46. punktā minētais spriedums lietā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija, 78. punkta beigu daļa). No šī sprieduma 72. un 73. punktā minētās judikatūras izriet, ka Komisija nevarēja pieņemt lēmumu, ar kuru ir konstatēts pārkāpums pēc noilguma termiņa beigām, ja tā nav pamatojusi likumīgas intereses veikt šādu konstatējumu esamību un ja attiecīgajam uzņēmumam nav iespējams šo konstatējumu nodot Kopienu tiesu kontrolei (šajā sakarā skat. arī šī sprieduma 52. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Coca-Cola*/Komisija, 86. punkts).

80 Šajā lietā — kā tas ir konstatēts šī sprieduma 74. punktā — prasītājai nebija tiesību celt prasību par Lēmumu par peroksīdiem, it īpaši tādēļ, ka tās līdzdalība pārkāpumā nav minēta rezolutīvajā daļā, lai gan tā apstrīdēja šī lēmuma motivācijas pamatotību, jo tajā ir minēta tās līdzdalība pārkāpumā. Šāda situācija ir pretrunā nevainīguma prezumpcijas principam un pārkāpj dienesta noslēpuma aizsardzību, kas interpretēta šī sprieduma 75.–78. punktā un kas paredz, ka prasītājas reputācija un cieņa tiek aizsargātas. Tādējādi ir jāuzskata, ka apstrīdētās norādes var kvalificēt kā informāciju, uz kuru pēc būtības attiecas dienesta noslēpums EKL 287. panta nozīmē. Šajā sakarā jāatzīmē, visbeidzot, ka pati Komisija tiesas sēdē pieļāva, ka tā varēja publicēt Lēmumu par peroksīdiem, vienīgi konstatējot tajā prasītājas piedalīšanos administratīvajā procedūrā un to, ka izmeklēšana šajā sakarā ir izbeigta noilguma dēļ. Ir jākonstatē, ka tātad šādos apstākļos nepastāv vispārēja interese publicēt apstrīdētās norādes, kam būtu dodama priekšroka pret prasītājas likumīgo interesi tās aizsargāt.

81 No iepriekš minētā izriet, ka uzklausīšanas amatpersona, konstatējot, ka apstrīdētās norādes nebija aizsargājamas un ka to publicēšana nopietni un netaisnīgi neietekmē prasītājas intereses, šajā gadījumā kļūdaini piemēroja dienesta noslēpuma aizsardzību. Rezultātā Apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, kurā ir noraidīts prasītājas pieteikums par konfidencialitāti, nelemjot par pārējiem tās izvirzītajiem pamatiem un iebildumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2004. gada 1. oktobra Lēmumu (2004) D/204343;

2) piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Jaeger Azizi Cremona

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 12. oktobrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon M. Jaeger

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 4232

Fakti, process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 4235

Juridiskais pamatojums ..... II - 4242

A — Par pieteikuma atcelt tiesību aktu pieņemamību ..... II - 4242

1. Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4242

2. Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4244

B — Par lietas būtību ..... II - 4246

1. Ievada apsvērumi ..... II - 4246

2. Par pamatu, kas izriet no Regulas Nr. 17 21. panta pārkāpuma ..... II - 4247

a) Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 4247

b) Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 4251

Ievada apsvērumi ..... II - 4251

Par Komisijas publicēšanas pilnvaru apjomu atbilstoši Regulas Nr. 17 21. pantam ..... II - 4252

Par apstrīdēto norāžu kā dienesta noslēpuma aizsardzību ..... II - 4256

— Vispārīgi apsvērumi ..... II - 4256

— Par dienesta noslēpuma aizsardzības aspektiem, kurus ņēmusi vērā uzklausīšanas amatpersona ..... II - 4256

— Par apstrīdētā lēmuma pamatotību attiecībā uz dienesta noslēpuma aizsardzību ..... II - 4257

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 4261